

Mocorgó puli táborok

Mocorgó puli tábor – ízlelgetem a szót, mókás, megmosolyogtató, hangulatos, idegenek nem értik, mit jelent. Többen megmosolyogtak már, amikor kimondtam. Az ismerőseim körében ez ma már szállóige:” Megyek a Mocorgó puli táborba!”

Nekünk persze annál több a jelentése. Honnan is ered? Nézzük meg!

1999-ben változtatni akartunk a belső pályázatokon, és lehetőséget akartunk adni a fiataloknak is. Ekkor támadt az ötlet, hogy jó lenne egy tábort hirdetni 6-18 éves korig. Ehhez egy rajzpályázatot hirdettünk kicsiknek és nagyoknak, mely célja az egyesületi puli megmozdítása volt. Az egyesületi puli jelkép felhasználásával olyan rajzokat, számítógépes grafikákat vártunk, ahol a puli fut, játszik, örül, kirándul, fényképez, eszik, ugrándozik, terel .....valamit csinál. A díj a következő évben egy nyári környezeti nevelési táborban való rész- vétel. Kíváncsian vártuk a pályázatokat. Sok mű érkezett, a legjobbak közül néhányat idemásoltam:

4 rajz

Koltai Éva Kiskunhalas

Bánfi Zsuzsai Bp.

Terpó Vera Bp

Nagyon kedves és ötletes munkát kaptunk Vásárhelyi Krisztától, aki megírta *A pulik kézikönyvét*. Idemásoltam belőle egy oldalt:

1 rajz

Közben a tábort is kezdtük szervezni, a csapat is összeállt: Victor András, Saly Erika, Nyiratiné Németh Ibolya (Bia), Náday Béla (Blabá) és jómagam, Timár-Geng Csilla. Hajdúsámsonról Ági és Csaba kézműves pedagógusok jöttek velünk 3 éven keresztül, mert mindig nyertek a gyerekeik. Az első évben még Marika Somogyvárról is velünk tartott. Mindhármukat szívesen láttuk.

Bia ötlete volt a táborhely, de a programot közösen állítottuk össze.

Az első Mocorgó puli tábort 2000-ben Orfűn tartottuk. A táborban önellátóak voltunk, a gyerekek mindig önként jöttek segíteni.

„Az első este olyan jól sikerült a közös szabályok megalkotása, hogy semmi gond nem volt egész héten. Alig termeltünk szemetet! A papírt az esti pásztortűznél elégettük, a szerves hulladékot a tábori komposztdombra tettük. Ami maradt, azt a komposztról egy búbajos róka család feleszegette. A kisorókák a tábor külön fénypontjai voltak, teljesen közel engedtek bennünket, ott hancúroztak körülöttünk.

Ami jó volt – írták a gyerekek: éjszakai túrák ☺ finom ételek ☺ furulyával ébredtünk és gyülekeztünk ☺ sok-sok túra ☺ amikor eltévedtünk ☺ agyagozás ☺ tanösvény ☺ aranyosak a tanár nénik ☺ városismereti vetélkedő ☺ hegymászás ☺ üvegezés ☺ minden ☺

Nekem a sok szép pillanat egyike az volt, amikor az éjszakai túrán a fűben hallgattuk az éjszaka csendjét, a legnagyobb élményem pedig az, hogy a felnőttek szenzációsan kijöttek egymással, és ez ragadós volt” – írta Bia a Módszerkosárban.

A Somogy megyei Lábodi Erdészet Szíjágypuszta nevű erdejében 2001-ben tartottuk a második táborunkat. Környezeti nevelési feladatsorok vagy környezeti olvasókönyv összeállítása volt a pályázatunk témája.

Ide Dobóné Tarai Éva is eljött a tanítványaival, és vele kiegészült az előző évi csapat.

Az erdő közepén, távol a falutól egy tisztáson volt a tábor egy hangulatos erdészházban.

A helyszín ideális volt a programjaink megvalósításához. András fűtőként is megmutatta, mit tud, mert meleg vizünk csak akkor volt, ha ő bekapcsolta a kazánt. Az ökoháborútól a kelt tészta sütéséig – mert kemence is volt – mindent kipróbáltunk. A helyi erdészek sok érdekességet megmutattak a tábor környékén, sokat tanultunk tőlük. Csodálatos kirándulást tettünk a közelben lévő, ritkaságnak számító égeres tőzegláphoz. Ilyet még nem láttam, igazi élmény volt.

Az év fája, az év madara pályázatot 2002-ben írtuk ki. Képeket, megfigyeléseket, bűvárkodások eredményeit vagy elbeszélést, leírást, esetleg mesét vártunk ekkor a gyerekektől. Kinek-kinek a kedve szerint. A győzteseket Seregélyesre vittük, ahol kibővült csapatunk, mert Albert Judit, Schenkerik Zsuzsa is velünk jöttek.

A résztvevők 9 és 18 év közöttiek voltak, és sok korábbi ismerős újból pályázott, így örömmel láttuk őket. A saját programjainkon kívül itt Fenyvesi Laci Madarász sulijába is ellátogathattunk. Mi hárman a felnőttek közül álmosan, de minden reggel már hajnali 4-kor kint voltunk a táborában, és vittük magunkkal az érdeklődő gyerekeket. Igaz, a tábor végére már csak mi maradtunk, de nekünk felejthetetlen élmény volt. Természetvédelmi munkát is végeztünk, mert kiirtottuk a nádat egy területen, hogy a vízimadarak fészkelőhelyet találjanak maguknak. Judit Öröm – bánat térképe, Zsuzsa gyerekekkel készített társasjátéka, Éva és András Növényfala, Bia batikolása, Erika Lánctalpas játéka, Ági és Csaba agyagozása mind felejthetetlen volt.

A tábori életünk csúcspontját Blabá akadályversenye jelentette. Próbáltatok már végigmenni egy kb. 10-12 méter hosszú, földre letett madzagon úgy, hogy a távcsővel fordítva nézitek a földet? Próbáljátok ki! Megéri. Rengeteget nevtünk, és rájöttünk, hogy Blabá ötleteinek nincs határa.

A táborunkban a következő indulót költötték a gyerekek:

Puli induló

Van egy híres Puli tábor.
Ha teheted légy ott!
Egyik évben jó a banda,
A másikban (meg) még jobb.
De abban egyformák:
Okosak és szépek.
Nézzetek ránk, ilyenek
A puli-tábor népek.

Madár, növény, hal és rovar:
Fejünk tele velük.
Nemcsak gyönyörködünk bennük,

Dolgozunk is értük.
Jókat eszünk, járunk,
Füzdünk, meg tornázunk.
Sátorban vagy magas ágyon
Habmatracon hálunk.

Öreg pulik tanítgatnak
Dalra meg zenére,
Csillagokért velük nézünk
Fel a magas égre.
Végére mindketten
Alig állunk lábon,
Mégis valljuk: Ez a tábor:
Legjobb a világon!

Dévaványán 2003-ban a rekkenő hőségben kerékpáros Mocorgó tábort szerveztünk. Itt Erikával, Blabával és Andrással csak négyen voltunk, így is igazi összeszokott csapatmunka volt. Nagyon sokat kerékpároztunk, de a legnagyobb élményt a tábor 2. napján megtett túra jelentette. A repedezett szikes talajon indultunk a Gabonásba egy kunhalomhoz. Saly Erika jól ismerte a környéket, ez az otthona, gyerekkorában végigkerékpározta az egész vidéket. Nekem egy kis kerékpár jutott, amivel már az út elején gondjaim voltak. (Úgy ültem rajta, mint majom a köszörűkövön.) Új tagtársunk, Kozma Gizi Tápiógyörgyéről ezen a napon meglátogatott minket, így ő is velünk tartott a kiránduláson, és látván kínládásomat, rögtön felajánlotta biciklijét. Nagyon jólesett. De közben sötét fellegek közeledtek Túrkeve felől, és

hamar ránk szakadt az ég. Felkapkodtuk az esőkabátokat, és kiderült, hogy Gizi nem hozott magával. A domb tetején körülálltuk, ő lekuporodott, és Erika Esővarázsoló játékot indított el. Arcunkon folyt az esővíz, Gizi felé hajoltunk, hogy védjük őt a víztől. Egymást melegítettük, és közben békési népdalokat énekeltünk. Erika így írt a KÖR-ben erről: „Arcunkon folyt az esővíz, a lábunk tövében Gizi, s dalainkat messzire vitte a szél. Ennyire összetett örömet rég éltem át: a csapat nyafogás nélkül hagyta, hogy áztassa őket a rég várt eső, sőt énekszóval ünnepelte azt. Gizi ugyan elázott kissé, de mosolyogva, derűsen bújt hozzánk, érezte, hogy közénk tartozik.”

Az izgalmas programokat Erika dévaványai városismereti játékaival fejeztük be szintén rekkenő hőségben.

Ma is visszahúz Dévaványára a szívem, és nem gondoltam volna, hogy ennyi izgalmas dolgot megtudok Erika lakóhelyéről.

Agostyánban (2004.) a Természetes Életmód Alapítvány tábora különbözött a többi táborunktól. Miben? Megtanultuk ott a szelíd energiaprogram kapcsán a lehetőségeket, az energiával való gazdálkodást, hiszen pl. fürödni meleg vízben csak kint lehetett a szabadban. Itt a kútból reggel mi pumpáltuk fel a vizet, amit a nap estére felmelegített. A felmelegített vizet egy cső vezette oda a bokrokkal körülvett kinti zuhanyozóhoz. Az ivóvizet is kintről vittük. A táborban csak a nagy házban volt villany, de ott is a szél energiáját használták fel. Az egész tábori élet a szabadban, kint, a jó levegőn zajlott. Reggeli, ebéd és vacsora közben is a Gerecse távoli vonulatait láttuk. A kakukkfüves domb nemcsak csodálatosan szép volt a tábor mellett, hanem egy igazi jó hely volt arra is, hogy ott leheveredjünk, foglalkozást szervezzünk. Az egyik csillagos éjszakán a fél tábor kint aludt ezen a dombon.

Persze még sokat írhatnék Labanc Györgyi hucul lováról – jót lovagoltak rajta a gyerekek – vagy a körülöttünk szaladgáló csüngő hasú malacokról, az állatok etetéséről, a kecskék fejéséről, de ez ott természetes volt. Hozzá tartozott a tábor életéhez. Izgalmas volt az ott élő siklókcal és kígyókkal való találkozás is.

Sajnos 2005-ben nem volt Mocorgó táborunk, mert pályázaton nem kaptunk rá támogatást, de a következő évben már kettőt is szerveztünk.

2006-ban én már nem vettem részt a táborban Gyűrűfűn, de a beszámoló alapján ugyanolyan izgalmas és tartalmas volt, mint a korábbi táborok. A tábort a fiatalok szervezték, köztük Németh Andi, de András, Erika, Blabá is ott volt. Egy pályázatnak köszönhetően 10 állami gondozott gyereket is vendégül láttunk. A változatos programok, a kirándulások, a kézműveskedések biztos örök emléket jelentenek majd nekik is. Kihívás volt számunkra az integrált nevelés megvalósulása a gyakorlatban.

Ebben az évben a „*Víz felé mocorgó helyi puli Vigántpetenden*” tábort is megrendeztük, amit Vásárhelyi Judit és Takács Eszter szervezett az ott élő gyerekeknek. A helyi tábor fő témája a víz volt: csapvíz, kútvíz, patakvíz, mosóház- és tó vize – mindent megvizsgáltak, és égi zuhatagot, vihart is kaptak jócskán. Ezzel a táborral a helyi fenntarthatóságra nevelés lépett be nagyobb hangsúllyal az életünkbe.

Na milyenek voltak a táborok? Ez csak egy kis ízelítő mindegyikből.

Ugye izgalmasak? Érdemes volt megszervezni őket, mert gyerekek és felnőttek egyaránt örömet szereztek. Jó volt együtt!

Timár-Geng Csilla